

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Oboer/74/2015
Identifikačné číslo spisu:	5711206694
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Seman
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5711206694.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: PRO CIVITAS, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Vajnorská 100/A, IČO: 45 869 464, zastúpenej advokátskou kanceláriou verita, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Karpatská 18 proti povinnému: P. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. č. XX, o vymoženie 1.177,69 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17Er/1574/2011, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 2CoE/91/2013-31 z 29. januára 2014, takto

rozhodol:

Dovolanie oprávnenej o d m i e t a .
Povinnému n e p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Martin uznesením č. k. 17Er/1574/2011-14 z 22. septembra 2011 zamietol žiadosť súdnej exekútorky JUDr. Eleonóry Noskovej o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie [§ 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“)] na základe rozhodcovského rozsudku označeného v žiadosti súdnej exekútorky. Vychádzal zo zistenia, že právny vzťah medzi účastníkmi konania vznikol na základe zmluvy o úvere, uzavretej medzi právnym predchodcom oprávnenej a povinným, ktorú povinný riadne a včas neplnil. Oprávnená preto v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky predložila vec Stálemu rozhodcovskému súdu, zriadenému pri spoločnosti Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a. s., ktorý vo veci konal a rozhodol. Okresný súd posúdil predmetnú zmluvu ako spotrebiteľskú, v dôsledku čoho treba na právny vzťah účastníkov aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ktoré majú kogentnú povahu a sú súčasťou obsahu záväzku bez ohľadu na dohodu strán. Okresný súd dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve predstavuje neprijateľnú podmienku, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Svoj názor oprel o to, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Ani v

prejednávanej veci povinný nemal možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť obsah predmetnej zmluvy. Rozhodcovská doložka je totiž súčasťou všeobecných obchodných podmienok formulárovej zmluvy, ktorú predchodca oprávnenej používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Povaha týchto zmlúv je adhézna, teda spotrebiteľ mohol zmluvu len ako celok prijať alebo odmietnuť. Len ťažko pritom možno predpokladať, že spotrebiteľ si bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie. Podľa názoru súdu, teda dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že povinnému ako spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením č. k. 2CoE/91/2013-31 z 29. januára 2014 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „O. s. p.“). Odvolací súd sa stotožnil s posúdením právneho vzťahu medzi účastníkmi ako vzťahu spotrebiteľského, ako aj s posúdením rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky. Námietky oprávnenej uvádzané v odvolaní vyhodnotil ako neopodstatnené. Zdôraznil, že ustanovenie § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31. decembra 2014 umožňuje exekučnému súdu skúmať nielen formálnu, ale aj materiálnu stránku vykonateľnosti exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Po zistení, že rozhodcovský rozsudok zaväzuje na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené, alebo v rozpore s dobrými mravmi, je exekučný súd ex offio oprávnený exekučné konanie zastaviť.

Uznesenie odvolacieho súdu napadla oprávnená (ďalej aj „dovolateľka“) dovolaním, v ktorom žiadala napadnuté uznesenie zmeniť tak, že dovolací súd „poverí súdneho exekútora vykonaním exekúcie“, alebo alternatívne zrušiť obe rozhodnutia súdov nižšieho stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, pretože súdy v danom prípade: a) rozhodovali vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O. s. p.), b) rozhodovali napriek tomu, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 237 písm. d/ O. s. p.), c) rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), d) odňali oprávnenej možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), e) konanie zaťažili tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a f) svoje rozhodnutia založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, zastúpený v dovolacom konaní v súlade s ust. § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V danom prípade dovolací súd rozhoduje o dovolaní v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť, predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania podaného tou istou dovolateľkou - vid' konania vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Oboer/8/2013, 1Oboer/23/2013, 1Oboer/219/2013, 1Oboer/229/2013, 1Oboer/197/2014 a 1Oboer/220/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle ust. § 243b ods. 7 O. s. p. už ďalšie dôvody neuvádza.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky povinnému náhradu týchto trov nepriznal, pretože povinný nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 O. s. p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.